

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 026463 20 Uvp
Banjaluka, 25.5.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda: Smiljane Mrša, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Mire Mačkić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi A. B. B. (u daljem tekstu: tužiteljica), zastupane po punomoćnicima S. D., advokatu iz B. i B. M. iz Advokatskog društva M. & Co d.o.o. iz S., protiv rješenja broj: ... od 24.3.2020. godine Agencije ... (u daljem tekstu: tužena), u predmetu odlaganja izvršenja rješenja, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 026463 20 U od 20.7.2020. godine, u sjednici vijeća, održanoj 25.5.2022. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem je odbijen zahtjev tužiteljice za odlaganja izvršenja rješenja broj: ... od 24.3.2020. godine, kojim je odbijena žalba, izjavljena protiv zaključka tužene broj: ... od 7.2.2020. godine, kojim je prekinut postupak nadzora poslovanja nad tužiteljicom, čiji je predmet bio upravljanje i rukovođenje tužiteljicom u periodu od 31.10.2018. godine do 31.10.2019. godine, na neodređeno vrijeme, uz odluku da će se postupak nastaviti kada tužiteljica obezbjeđi zahtjevanu dokumentaciju, u skladu sa zahtjevom od 10.1.2020. godine.

Odbijanje tužbe je obrazloženo razlozima nižestepenog suda da tužiteljica nije dokazala da bi izvršenjem osporenog akta njoj bila nanesena nenadoknadiva šteta i da odlaganje nije protivno javnom interesu, koji teret dokazivanja je na tužiteljici. U podnesenom zahtjevu od 7.5.2020. godine tužiteljica je paušalno i uopšteno navela tvrdnju da će za nju nastupiti nenadoknadiva šteta, čime nije opravdala uslove iz člana 14. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS).

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje tog rješenja (u daljem tekstu: zahtjev) tužiteljica isto osporava zbog povreda pravila postupka i nepravilne primjene propisa. U zahtjevu navodi da nižestepeni sud nije dao adekvatno obrazloženje u vezi sa navodima u tužbi, odnosno sa zahtjevom za odlaganje osporenog akta. Povredu postupka vidi i u činjenici da je nižestepeni sud u razlozima naveo da je „sve u svrhu zaštite javnih interesa i interesa djece, koje borave u predškolskoj ustanovi“, što ukazuje da sud nije objektivno pristupio odlučivanju o zahtjevu za odlaganje izvršenja osporenog akta, već je očigledno iz neke druge odluke prepisao obrazloženje, a u konkretnoj upravnoj stvari se radi o bankarskom

poslovanju. Za tužiteljicu nije bezazlen zaključak o prekidu postupka nadzora, koji je osnažen osporenim aktom, protiv kojeg je pokrenut upravni spor, jer se tuženoj daje mogućnost da preduzme niz mjera, sve do oduzimanja dozvole za rad, te je vrlo bitna odluka o zahtjevu za odlaganje izvršenja osporenog akta. Posebno naglašava da tužba u predmetnom upravnom sporu nije podnesena zbog nekog posebnog interesa tužiteljice, već da se principijelno zaštite vrijednosti, koje štiti svako moderno društvo, a u predmetnom postupku se trebaju utvrditi granice ovlašćenja tužene, što je u javnom interesu, pa odluka o tome ima mnogo šire posljedice, nego što je rješavanje odnosa između tužiteljice i tužene. Ukoliko je nižestepeni sud smatao da je odlaganje izvršenja osporenog akta protivno javnom interesu, bio je dužan da to i obrazloži, makar se odlaganjem ne bi nanijela šteta trećim licima, niti tuženoj. Predložila je da se zahtjev uvaži, pobijano rješenje preinači na način da se usvoji zahtjev tužiteljice za odlaganje izvršenja rješenja tužene od 24.3.2020. godine i zaključka od 7.2.2020. godine.

Tužena u odgovoru na zahtjev navodi da ostaje kod navoda datih u obrazloženju osporenog akta, sa prijedlogom da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijano rješenje, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa proističe da je tužiteljica dana 24.4.2020. godine podnijela tužbu radi poništenja osporenog akta tužene, bliže navedenog u uvodu ove presude i zaključka tužene od 7.2.2020. godine, kojim je tužena prekinula postupak nadzora nad tužiteljicom na neodređeno vrijeme, uz odluku da će postupak nadzora nastaviti kada tužiteljica obezbjedi zahtijevanu dokumentaciju, označenu u zahtjevu tužene od 10.1.2020. godine. Podneskom od 7.5.2020. godine tužiteljica je podnijela zahtjev za odlaganje osporenog akta na osnovu člana 14. stav 4. ZUS. Pobijanim rješenjem je taj zahtjev odbijen iz razloga koji su već navedeni. Dana 2.7.2021. godine nižestepeni sud je dostavio ovom sudu podnesak tužene, zaprimljen 24.6.2021. godine, iz kojeg proističe da je tužena zaključkom od 19.2.2021. godine stavila van snage zaključak od 7.2.2020. godine i nastavila postupak nadzora nad poslovanjem tužiteljice, jer joj je tužiteljica dostavila dokumentaciju, zahtijevanu dana 10.1.2020. godine. Uz taj podnesak je dostavljen zaključak, zapisnik o izvršenom nadzoru poslovanja tužiteljice i rješenje broj: ... od 14.5.2021. godine tužene, kojim se tužiteljici nalaže otklanjanje nepravilnosti i neusklađenosti u poslovanju.

Nižestepeni sud je pravilno odbio zahtjev tužiteljice za odlaganje osporenog akta, odnosno donesenog zaključka, jer tužiteljica nije dokazala da bi izvršenje osporenog akta prouzrokovalo nenadoknadivu štetu. Osnovani su navodi tužiteljice da razlozi pobijanog rješenja imaju nedostatke, što se može svesti na očiglednu grešku i u krajnjem slučaju ne utiču na pravilnu odluku iz dispozitiva pobijanog rješenja. Polazeći od činjenice da se o odlaganje izvršenja, shodno članu 14. stava 14. ZUS, odlučuje kada to zatraži tužilac, pod uslovom da je protiv rješenja, čije se izvršenje odgađa podnesena tužba, uz ispunjenje uslova iz stava 2. i 3. tog člana, ali se odlaganje može dozvoliti u trajanju do 60 dana, računajući od dana donošenja odluke o odgađanju, pa je tužiteljica morala dokazati da prekid vršenja nadzora u konkretnom slučaju može za tužiteljicu prouzrokovati teško nadoknadivu štetu, zbog čega se sa konačnim zaključkom nižestepenog suda slaže i ovaj sud. U periodu od donošenja zaključka o prekidu postupka kontrole do podnošenja zahtjeva za odlaganje izvršenja osporenog akta, tužena nije preduzimala nikakve aktivnosti, kojima bi se tužiteljici

nanižela nenadoknadiwa Ńteta i bez obzira na određene manjkavosti u obrazloženju pobijanog rješenja, zahtjev tužiteljice se ukazuje neosnovanim.

Tužena je nakon donošenja pobijanog rješenja stavila van snage zaključak od 7.2.2020. godine i nastavila redovnu kontrolu, sa čim se saglasila i tužiteljica, te i to ukazuje da je zahtjev tužiteljice za odlaganje izvršenja osporenog akta bio neosnovan.

Ostali prigovori tužiteljice nisu od uticaja na rješenje ove upravne stvari, pa ovaj sud nalazi da pobijanim rješenjem nije ostvaren nijedan razlog njegove nezakovitosti iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, zbog čega se zahtjev odbija, na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Mira Mačkiić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćiić